

Mesagerul păcii

„Binecuvintează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt!”
Psalm 103.1

În fața mea se află o ilustrată pe care se vede un fluture care stă pe una din cele două flori galbene. Folosesc această ilustrată ca semn de carte și de aceea o privesc mereu. Aripile foarte mari în raport cu corpul sunt imprimate cu modele așa de delicate și de simetrice, încât involuntar trebuie să admir puterea și măreția Creatorului. Dar nu mă surprinde doar puterea Sa minunată de Creator, ci trebuie să mă gândesc și la dragostea Sa mare față de noi oamenii. El a adus creația la viață în primul rând pentru Sine, dar unele vietăți ajung totuși în legătură nemijlocită cu noi oamenii, încât și noi ne putem bucura de ele.

Ți-ai luat odată timp și ai privit în liniște una din aceste ființe mici, care ne înconjoară permanent, chiar dacă sunt „doar” insecte? Dacă da, atunci trebuie să recunoști că numai Dumnezeu poate crea o astfel de operă de artă. Dacă crezi acest lucru, laudă-L, adu-i omagiul care i se cuvine!

Dar noi, cei care Îl cunoaștem nu numai ca Creator și Susținător al tuturor lucrurilor, ci și ca Domnul și Mântuitorul nostru, cum trecem pe lângă aceste frumuseți? Nepăsători? Să ne luăm odată timp și să ne deschi-

dem ochii la minunile din natură care ne înconjoară!

Elihu l-a îndemnat pe Iov cel încercat cu durere astfel: „Privește liniștit minunile lui Dumnezeu! (Iov 37.14). Da, Lui i se cuvine admirația și mulțumirea!

Măcar o dată câștigător

Cristian era altfel decât colegii săi de clasă. El se culca devreme, iar dimineața se trezea cu o oră mai repede decât ceilalți. Pentru ce? Pentru a fugi câțiva kilometri prin pădure. Alcoolul și țigările nu reprezentau nimic pentru el. Și la alte lucruri renunța de bunăvoie.

Cristian era alergător de performanță. El avea un obiectiv în fața ochilor. El dorea să devină tot mai bun, ca să câștige la concursuri și poate măcar o dată să obțină un mare titlu onorific. Sportul era „viața sa”. Toate se aliniau acestuia: hrana, programul, obișnuințele.

Toate acestea le fac oamenii pentru o medalie trecătoare sau pentru o clipă de victorie, care trece repede și se uită. Pe lângă toate acestea, ei nu știu dacă într-adevăr vor obține vreodată această victorie.

Priviți ce le scrie apostolul Pavel creștinilor din Corint și comparați aceasta cu viața voastră de creștini! Cum se desfășoară o zi de-a voastră și care sunt obișnuințele voastre? Sunteți atenți la hrana sănătoasă sau înghițiți orice murdărie, pe care o oferă mijloacele mass-media ochilor și urechilor voastre?

Și creștinii au un obiectiv, un premiu pe care Domnul Isus Hristos vrea să li-l dea. Și acest premiu este cu mult mai valoros decât o victorie în sport; acest premiu este netrecător.

Luați jugul meu asupra voastră

Este ceva mareș să te apleci întruna smerit sub mâna lui Dumnezeu. Dacă facem acest lucru, putem să așteptăm întotdeauna cu siguranță o recoltă bogată. Atunci luăm într-adevăr jugul lui Hristos asupra noastră, care, așa cum El însuși ne asigură, este adevăratul secret al odihnei (compară Matei 11.28-30).

În ce constă acest jug? În supunerea necondiționată și desăvârșită față de voia Tatălui, pe care o întâlnim în întreaga viață a Domnului și Mântuitorului nostru demn de adorare. El a putut spune: „Da, Tată, așa ai găsit Tu cu cale”. Aceasta a fost singura afirmație, conform căreia a acționat tot timpul. Chiar dacă mărturia Sa a fost respinsă, chiar dacă se părea că lucrează fără rost, totuși a spus: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului”. Ceea ce era plăcut înaintea Tatălui, Îi era și Lui plăcut. Nu a avut niciodată vreun gând sau vreo dorință care să nu fie în concordanță desăvârșită cu voia Tatălui. De aceea, ca Om S-a bucurat de o odihnă desăvârșită și neîntreruptă. El S-a odihnit în hotărârile și în principiile lui Dumnezeu. O pace netulburată i-a umplut inima de la începutul căii Sale până la sfârșit.

Acesta a fost jugul lui Hristos și El ne invită în harul Său nesfârșit să-l luăm asupra noastră, pentru ca să găsim odihnă pentru sufletele noastre. Să observăm cuvintele: „*veți găsi odihnă*”.

„Odihna” care ne-o dă El nu trebuie să o confundăm cu „odihna” pe care o găsim noi. Dacă un suflet obosit, împovărat vine la Isus cu credință simplă, El îi dă odihnă, odihnă neclintită, întemeiată pe convingerea deplină că tot ce este necesar s-a făcut. Păcatele sunt înlăturate pentru totdeauna; este stabilită și dăruită o îndreptărire desăvârșită; orice întrebare este rezolvată. Dumnezeu este preamărit, satan este adus la tăcere, iar conștiința este liniștită.

Aceasta este odihna pe care ne-o dă Isus când venim la El. Dar noi trebuie să umblăm prin împrejurările schimbătoare ale vieții zilnice. Există încercări, greutate, lupte, așteptări care dezamăgesc și împotriviri de tot felul. Toate aceste lucruri nu pot să tulbure odihna pe care o dă Isus, însă pot să prejudicieze odihna pe care trebuie să o găsim noi. Ele nu neliniștesc conștiința, dar neliniștesc inima. Ele ne pot face neliniștiți, ursuzi și nerăbdători.

Ce să facem într-o asemenea situație? Cum să liniștim inima agitată? Eu trebuie să găsec odihnă. Dar cum pot să o găsec? În timp ce mă supun și iau jugul lui Hristos asupra mea, acel jug pe care L-a purtat El însuși în zilele când a trăit aici, jugul supunerii desăvârșite față de voia Tatălui. Ar trebui să spun sincer din adâncul inimii mele: „Doamne, făcă-se voia Ta!” Am nevoie de un simțământ așa de adânc al dragostei Sale nesfârșite și al înțelepciunii Sale de nepătruns în toate acțiunile Sale cu privire la mine, încât să nu doresc să schimb împrejurările, chiar dacă acest lucru mi-ar sta în putință.